

Петко Р. Славейков
Цариградското устие

Хладен е вечер и росен,
месеца горе възлязва;
от минарето високо
млад меезимин протака
песен вечерна етсия.
Дулки ся дълго простират
сенки от пъстри палати,
както тез сенки грамадни,
нощем ведите що правят.
Тук светила са светнали,
гласове татък екнали;
там кипариси съгъстени
гробно ми вардят мълчанье.
В лъскаво светло заркало
от море невълнувано,
лъскави светли елмази,
ясна ми хубост безмълвна
на небо щиро, безкрайно
грейнали отражяват ся!
Тук жаловито потрепват
листи върбови зелени;
тамо па капе, улита
цвят от калинка завянал.
Тук лети мирис от цветье,
там пеперуда виж дреме
в пазви цветущи на шипок!
О, какво място врачовно!
О, какъв климат възшебник,
всичко е сласти, та страсти!
Ето небето, звездите;
ето морето, вълните;
сладко ми нощно мерцанье,
хладно и росно диханье,
щедра, богата природа,
силно и мощно растенье.
Ей и туй птиче, що пее
сладката песен любовна!
Здравствуйте, о поетични
златни тракийски приморья!
Здравствуйте, гори зелени,
долини с води студени,

с меки морави полени –
вас, що ви тьпчат потулно
двой по двой млади влюбени!

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Мартин Митов, Снежина Гилева

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4221>]